

Ne vigy engem, Tavasz, a kísértésbe

*Ne vigy engem, Tavasz, a kísértésbe,
ne vigy engem, Tavasz, a halálba.
Várnak még tán rám
szárítkozó, budai hegyek
s bakancsnyomokban összegyűlő fények.*

*Sokat jártam valaha környékükön,
beteg tüdővel a Fánoshegy körül,
vártak rám hosszú esők,
hosszú és derűs délutánok,
amikor már Isten is csak a
darazsak lakodalmi menetét nézte.*

*Nem emlékszem már tisztán: ki voltam akkor?
Szerelmes, barbár férfi, aki egy
márványból faragott nősobrot cipel magával,
hogy a hegytetőn fölállítsa,
vagy ha borzongani kezdene két keze között,
egy elmohásodott cementkútba beleejtse.*

*De lebet, hogy más voltam, valaki más,
titkos megfigyelések unott üldözöttje,
aki a zsákkal letakart fejűek elől
menekül ki a zöldbe,
ahol a régi majálisok kereplői
a föld alól is mindig megnyugtatták.*

*Múlik a múlt, akár az élet,
pedig élni örökké illene.
Látok egy fakunyhót én is a világ szélén,
olyan egyszerű, mint a falevél,
ha rásüt a tavaszi Nap –
Elég lenne nekem templomnak, szállodának.*

*Ne vigy engem, Tavasz, a kísértésbe,
ne vigy engem, Tavasz, a halálba.
Várnak még tán rám
szárítkozó, budai hegyek
s bakancsnyomokban összegyűlő fények.*

Nemzedéki dünnnyögés

*Nem voltunk fiatalok
s már nem leszünk öregek sem,
gyorsan eltűnünk, fiúk.
Úgy hagyjuk itt az életet,
mint összefirkált kéziratlapot
vagy szerencsétlen szeretőt,
aki folyton vérzik.*

*Ma még gyors fények ébresztenek
reggelente, de estére már
könnyedén elkárhozunk.
Ma még szerelmesek vagyunk magunkba,
mint saját megírámodásaiba az Idő,
s kusza, bozótos gyakorlótereken
miattunk tanulnak ölni
még a hadseregek is.*

*De ha eltévedt ujjainkkal
véletlenül az égbe szúrnánk,
gyanúsak lennénk máris,
mint akik útlevel nélkül
szeretnének átszökni télből a nyárba.
Bizonyára bűnösök vagyunk valahányan,
hisz ártatlanul is tanúi voltunk
e bűnös kornak.*

*Fejünk körül még lomha darazsak keringenek
és hódító, fanyar bazsalikomillat.
De holnapra már csak a klorofil
zöld szennye marad körülöttünk.
Hajunk, szemünk magányos forgószelekkel
röpül tovább a földről,
s helyünkön kibúlt széksorok csonkjai
és városok füstje marad.*

[Ez a vers a nyolcvanas évek elején született.]